

Megjósolható volt, szükségszerűen következett be a bukás

Most harmadszor írom le **Steve Baker** német parlamenti képviselő véleményét:

„A Dr. Constable jelentése rendkívül kijózanító. Valóságos botrány, hogy tudatos politikai döntések vitték minket ebbe az energiaválságba. Egy olyan válság, amelyet világosan előre láttak, megjósoltak és figyelmeztettek, és mégis megtörtént.”

A németországi szélsőséges energiapolitikáról, az Energiewende-ről, és természetesen az EU közös klíma- és energiapolitikájáról van szó. Amelyeknek a súlyos következményei bizony előre láthatóak voltak. Az alábbi cikkben a szerző egy 2012-ben megjelent könyvéből idéz szó szerint. Megdöbbentő? Az energetikai szakemberek számára nem, de a félrevezetett állampolgárok számára annál inkább, különösen, ha annak tudatára ébrednek, hogy ez nekik mennyibe került és mennyibe kerül még.

A fordulat vége¹

Póstázta: [Grünfeld Robert](#) | 2022. július 20. | [Energia](#) | 3 |

The slide is titled "Energiewende 2045 (EW) 2/2" and features a blue background with white text. It contains three bullet points, each preceded by a blue arrow. The first bullet point states: "Hoch belastete Leistungsträger werden Deutschland verlassen!". The second bullet point states: "Industrie wandert ab → weniger Arbeitsplätze (weniger Steuereinnahmen und mehr Lasten für die Dagebliebenen)". The third bullet point states: "Die finanziellen Belastungen spalten die Gesellschaft". At the bottom left, there is a logo with "H2" and a small "H2" symbol. At the bottom center, it says "Stellungnahme zum Hessischen Wasserstoffzukunftsgesetz – Dipl.-Ing. Klaus Maier". At the bottom right, the date "06.10.2021" is displayed.

Dia K. Mayer 2021. október 6-i szórólap-előadásából a hesseni tartományi parlamentben

A dia szövegének fordítása:

Energiewende 2045

- A nagy terhet viselő munkavállalók elhagyják Németországot!

¹ Das Ende der Wende, EIKE, Jul 20. 2022

- **Az ipar távozik > kevesebb munkahely (kevesebb adóbevétel és több teher az itt maradottaknak).**
- **A pénzügyi terhek megosztják a társadalmat**

* * *

Dipl. Ing. Karl Mayer

A háztartások és az ipar villamosenergia-ellátásával kapcsolatos jelenlegi aggodalmakat bárki megjósolhatja, aki ismeri a négy alapszámítási műveletet. Ebbe a kisebbségbe sorolom magam. A 2012-ben először megjelent „Zöld és ostoba. A természetet nem lehet becsapni” című könyvemben az alábbiakban megismételt megfontolások találhatók, amelyeknek napjainkban is van aktualitása.

Idézetek a 2012-ben megjelent könyvből:

A lehető leghaladtabban

2011 nyarán beszélgettem egy energetikai cég vezetőjével. Arról volt szó, hogy miképpen lehet rávenni egy magasan képzett munkaadót, aki évek óta felelős azért, hogy egy erőművet 100 százalékosan biztonságos állapotban tartson és az megbízhatóan működjön, és hogyan lehet rávenni a személyzetet, hogy éppen ezt az erőművet lebontsák. A makulátlanul működő üzem, amely jó volt arra, hogy évente több millió tonna CO₂ kibocsátást megtakarítson, rossz kártyát húzott a nukleáris kiszállási pókerben, és most "leszerelésre" ítélték.

Megbeszéltük, hogyan közelítsük meg ezt a projektet, és a javaslatom a következő volt: "... a lehető leghaladtabban cselekedjünk". Előfordulhat, hogy néhány év múlva felébred a politika a zöld álmából, és akkor hálás lesz, ha újra üzembe lehet helyezni egy ilyen, 5000 szélmalomnak megfelelő atomerőművet.

Ahogy Csipkerózsika megszúrta magát egy orsóval, majd az egész udvarral együtt száz évre mély álomba merült, úgy szúrta meg magát a kancellár Fukusimával, ő és az egész udvarának a józan esze kómába esett. Felébredhet ebből Németország? Vagy 100 évig tart, mint a mesében?

Talán rövidebb ideig. Talán már 2030-ban az emberek rájönnek, hogy senki sem halt meg a Fukusimai atomerőművi balesetben; hogy több mint 20 000 emberéletet követelt a földrengés és a cunami, de a megsérült atomreaktorok nem követeltek áldozatokat.

A zöld álom

Így előfordulhat - bár ez nem túl valószínű - hogy a következő években valamikor véget ér az álom, hogy egy lökéshullám halad át Németországon, az emberek kinyitják a szemüket, és elkezdik megkülönböztetni a valóságot a propagandától.

Ha akkor, 2030 körül nem a Kalózpárt nevezi ki a kancellárt, ha még nem szüntették meg az ellenkező neműek házasságát, és nem Jürgen Trittinnek hívják a szövetségi elnököt, vagyis, ha a politikai bölcsességet még nem számolták fel 100 %-osan, akkor 2030-ra eljöhét a

történelmi pillanat, a grandiózus ébredés, amikor a lakosság felismeri a teljes igazságot: hogy az „Energiewende-nek” nincs értelme és nem is kivitelezhető.

És akkor talán hálásak lennének, ha a fentebb említett erőmű reaktorépületét még nem bontották le, a reaktortartályokat még nem darabolták fel és az erőművet nem szerelték le.

Vajon valószínű lehet ez az ébredési forgatókönyv? A mellette szóló logikai érvek erőteljesek. Az már más kérdés, hogy a többség elfogadja-e, és mikor. Jelenleg a logikát beárnyékolja az ideológia.

Németországnak nincs befolyása

Ha Németország nagy erőfeszítéseket tenne a CO₂-kibocsátásának felére csökkentése érdekében a következő néhány évben, ezt a megtakarítást fél éven belül semmissé tenné pusztán Kína kibocsátásának a növekedése. Ezt már bemutattuk a szélenergiáról szóló fejezetben. A „Nagy ötök”-ön – Kína, USA, India, Oroszország és Japán – kívüli országok sem tesznek sokat szén-dioxid kibocsátásuk féken tartása érdekében, még akkor sem, ha néhány PR-hatékony szélalmot elterítenek a tájaikon.

A teljes német energetikai átállás, függetlenül attól, hogy milyen mértékben valósul meg, nem lesz hatással a globális CO₂ egyensúlyra. Talán Ön, kedves olvasó, már nem hisz a szemének és az értelmének, de valójában így van: tízmilliárdokat költenek és költenek el Németországban, az ország versenyképessége veszélybe kerül, a tájat elcsúfítják, és mindezek célja az éghajlat megmentése; miközben egy könyv két oldalán elmagyarázható, hogy ezek a befektetések teljesen haszontalanok.

Talán éppen ez az oka annak, hogy egyetlen más iparosodott nemzet sem követi Németország példáját.

A „globális felmelegedés” globális

A globális felmelegedés, ha valóban megtörténik, globális jelenség.

A levegő bizonyos tisztasági szintjeit a saját országunkban érvényes előírásokkal és intézkedésekkel biztosítani tudjuk. Autóink koromszűrőivel vagy katalizátoraival biztosíthatjuk, hogy a légutakat károsító por és gázok eltűnjenek. Ezután Hamburgban vagy Düsseldorfban friss levegőt szívhatunk, még akkor is, ha Mumbaiban vagy Mexikóvárosban pokolian füstölnek az autók. Ezek a szennyező anyagok nem terjednek el globálisan.

A CO₂ viszont egyenletesebben oszlik el az egész földön, függetlenül attól, hogy hol keletkezett. Nem remélhetjük, hogy Németország példaértékű erőfeszítéseinek köszönhetően módosul a hőmérsékletváltozás.

Ha már a példaképeknél tartunk: a CO₂-kibocsátás “Nagy ötöse” vajon követi majd a példánkat? Meggyógyul a világ ezúttal a német példamutatás révén? Aligha valószínű. De vajon Németország a nap- és szélenergia technológia globális szállítójává válik, köszönhetően az e téren szerzett vezető szerepének? Ez valószínűleg vágyálom. Mi magunk már most is Ázsiából importáljuk a szél- és napenergia-technológiánk nagy részét. És ha egyszer a magasabb energiaárak valóban beindulnak, aligha leszünk versenyképesebbek.

Zöld logika

Az energiaátállítás és a környezetvédelem eredetileg közös eredetű. De az energetikai fordulat a környezetvédelem központi elveinek, például a táj integritásának és az erdők megőrzésének súlyos megsértéséhez vezet. Kérdezhetjük: melyek a fontosabb célok?

Ez hasonló egy másik területen tapasztalható dilemmához. Németországban a kisebbségek védelme nagy szerepet játszik, a nők is ebbe a kategóriába tartoznak, igaz, nem matematikai megfontolásból.

A kisebbségek közé tartoznak pl. más vallások képviselői is, például a mohamedánok. Kultúrájukban azonban a nők hagyományosan a férfiaknak vannak alárendelve. Melyik eszményi jó most a fontosabb? A vallásszabadság vagy a nők egyenjogúsága? Kell-e tolerálni az iszlámot vagy akár előmozdítani azon az áron is, hogy Németországban a mohamedán női lakosság jelentős részét szisztematikusan elnyomják?

Itt az emberek figyelmen kívül hagyják az ellentmondást, és meggyőzik magukat és másokat, hogy nem is lesz ez olyan rossz. Ennek bizonyítékeként fejkendő viselő emancipált nőket mutatnak a TV-s vitamúsorokban.

Vélhetően a zöld szószólók is képesek lesznek elegánsan áthidalni a szakadékot, ha a környezetvédelemről van szó. Meglepő módon a 25 000 szélmalom által folyamatosan elpusztított madarak nem játszanak szerepet. Valamikor még más volt a helyzet. A tollas és károgó testvéreink egykor „szentek” voltak! Az 1990-es években egy építész barátomnak Münchenben bíróság elé kellett állnia, mert egy építési telek rendezése során elpusztítottak egy "kifejlett levelibékát".

Ne értsenek félre. Tisztában vagyok velem, hogy nem lehet rántottát készíteni anélkül, hogy ne törnénk fel néhány tojást. A civilizáció az állatvilágban követeli áldozatait; a vágómarháknak és a vándorló varangyoknak kell elvinniük a balhét helyettünk. De hát gyanús, hogy a széllobbi milyen gyorsan és kreatívan talál érveket arra, hogy félresöpörje a madárpusztulásokkal, az erdő pusztítással és más, még súlyosabb természeti károkkal kapcsolatos aggodalmakat.

Vajon az energiaátállítás és a természetvédelem közötti érdekellentét hátráltatja-e a szélenergia és a fotovoltaika terjeszkedését? Valószínűleg nem, mert a politikai és gazdasági érdekek olyan erősek, hogy minden ellenérvet könnyörtelen PR-hengerrel szétzúznak. A jó öreg természetvédőknek aligha lesz esélyük. A tegnapi szent tehéneknek át kell adniuk a helyüket a maiaknak.

A császár új ruhája

Egyrészt arra lehet számítani, hogy az emelkedő energiaárak Németországban egyre inkább rontják a gazdaság versenyképességét, másrészt a villamosenergia-árak emelkedése további, közvetlen megterhelést jelent a magánháztartások számára. Ez utóbbi egyben alulról felfelé történő újraelosztást is jelent, mert a kisfogyasztó finanszírozza azt a nagy hozamot, amit a szél- és napenergia-szolgáltatók bezsebelnek.

Ezek a pénzügyi harapófogók, amelyek az emberek legérzékenyebb részéhez, a pénztárcájukhoz tapadnak, akár forradalmi hangulatot idézhetnek elő az energiaátmenettel

szemben– akárcsak egykor a bajorországi megemelkedett sörár. Az emberek ekkor úgy érzik, hogy nem engedhetik meg maguknak az alternatív energia luxusát, és lemondanak a szél- és napenergia további terjeszkedéséről.

Bármennyire is meggyőzőek ezek az érvek, mégis attól kell tartani, hogy elvesznek az ideológiai fősodorban, és az emberek hagyják, hogy az energetikai átmenetet csodálatos dologként adják el nekik, ahogyan egykor a császár új ruháját is eladták nekik.

És most egy javaslat

A politikusok jelenleg többé-kevésbé „intelligens” javaslatokkal állnak elő az energiatakarékosság érdekében: fagyoskodás a békéért, zuhanyozás csak akkor, ha szükséges, fogmosás hideg vízzel. Én is szeretnék hozzájárulni: miért ne kapcsoljuk le először azokat a villamos hálózatról, akik az erőműveink tönkretételéért felelősök?

Ez a cikk először a szerző [Think-Again](#) blogján jelent meg. A „Green and Stupid” című bestsellerje elérhető az [Amazonon](#).

* * *

Az irodalom és a szakirodalom talán legizgalmasabb területe, amikor egyes szerzők bölcs előrelátással műveikben a „jövőbe látnak”.

1. Ennek talán leghíresebb esete **Georg Orwell 1984 c. regénye**, amelynek első kiadása 1949-ben jelent meg, és leginkább egy szatirikus negatív utópiaként jellemezhető. Ebből származnak pl. a „Nagy testvér” és a „gondolatrendőrség” szállóigévé vált kifejezések. A regény szerint az 1980-as évek társadalmában a felügyelő állam tökéletes alkalmazkodást követel, hazugságokkal, félelemkeltéssel és kegyetlen büntetésekkel. A történet 1984 április 4-ével kezdődik. Éppen a mi „felszabadulásunk ünnepnapján”.

2. Most olvasom **Jean Raspail francia szerző Szentek tábora c. könyvét**², amelynek első kiadása 1973-ban jelent meg. A magyar kiadás fűlszövegéből idézve:

„Jean Raspail író és világutazó 1973-as mesterműve azon kevés irodalmi remek egyike, amely az évek során önbeteljesítő jóslattá vált. (...) A mindenkori népvándorlás hajnalán hirtelen felértékelődött mű a 2015-ös migrációs válság mechanizmusát, lefolyását – egyáltalán: bekövetkeztét – modellezte le tökéletesen, közel fél évszázaddal azelőtt, hogy mindez ténylegesen megtörtént volna. (...)”

A Szentek tábora a 2015-ös migrációs válság után fogalommá lett. A regény tökéletes pontossággal mutatja be azt, hogy Európa miként ássa meg a maga sírját akkor, amikor a harmadik világ flottái kéretlenül sétálnak be ajtaján. Raspail önálló életre kelt és szellemi hagyatékának ékköveként megmaradt műve igazolja, hogy már 50 évvel ezelőtt is meg lehetett jövendölni mindazt, ami az ezredforduló után – beleértve napjainkat is – Európában történik majd.”

A regényben Franciaország déli partjaihoz roncshajókon érkeznek az országot megszállók flottái. Ennek következményeivel kapcsolatban a szerző számára tág lehetőség nyílik a

² Jean Raspail: Szentek tábora. Jogállam és Igazság Nonprofit Kft., 2022

társadalomkritikára. Bemutatja, hogy miképpen formálódik a *Big Other*, „*amely lát titeket, figyel titeket. Ezer hangon szól, s mindenütt van szeme és füle.*”

Érdeemes a könyvet elolvasni, már a szerzőnek a 2011-es negyedik francia kiadásához írt, szokatlanul hosszú előszava miatt is.

3. Harmadikként ebbe a sorba illik a fentiekben ismertetett, **Karl Mayer** 2012-ben megjelent, *Zöld és ostoba*. A természetet nem lehet becsapni c. könyve, amely azt mutatja be, hogy a klímavédelmi politika és ennek keretében az energiaellátás biztonságának az aláásása hova juttatja Európát. Nem tudom, hogy a szerző szarkasztikus stílusa átjött-e a fordításba? Mert lassan már csak így lehet írni Európa nyugati felének önmegsemmisítő históriájáról.

(Petz Ernő, 2022. 07. 22.)